

i sit i øvrigt saa interessante Foredrag paa Tanken om en Forening af de til halvt Arbejde dygtiges Løn med en Aldersrente. Hvis man skulde mene her i Rigsdagen, at man kunde bevare de her foreslaaede Beløb som Grænse for at forene Kapitalopsparing med Ret til at faa Aldersrente, men vilde mene, at man for det rene Arbejde, det, som ikke staar i Forbindelse med en saadan Kapitalopsparing, kunde gaa lidt højere, end Lovforslaget har foreslaaet, skal jeg ingen Indvending gøre imod at imødekomme, hvad det ærede Medlem fra Kerteminde har ønsket.

Det ærede Medlem for Aalborg Amt gjorde *personlig* — udtrykte han det — en speciel Indvending mod et Punkt i Lovforslaget, idet han hævdede, at det var urigtigt at forkorte det Tidsrum, der skal være mellem Fattighjælpsnydelse og Aldersrenten, fra 5 til 3 Aar, og det ærede Medlem anførte gode Grunde for denne Opfattelse. Jo stærkere et Lovforslag som dette tilbyder en Ret til en Præmie eller Efterløn for det virksomme og dygtige Arbejdsliv, i des højere Grad vil man være i Stand til at skærpe Betingelserne for at opnaa denne Fordel, saaledes forstod jeg det ærede Medlem, og der er saa overmaade meget sundt i denne Betragtning, at jeg paa ingen Maade vil skjule, at jeg i høj Grad har overvejet, om jeg burde acceptere en Nedsættelse fra 5 til 3 Aar.

Naar jeg har ment at burde gøre det, er det, fordi Fattighjælp og Fattighjælp er, efter den nuværende Lovgivning og med den nuværende Udvikling, i høj Grad forskellige Ting. Den, som lever paa Fattigvæsenet, vil som oftest, som det ærede Medlem siger, naar det ikke er en Kong Lear, være en Stakkel. Men den, som er kommet i Berøring med Fattigvæsenet en eller anden Gang, kan komme i Berøring med det paa et Grundlag, som paa ingen Maade behøver at stemple ham som mindre værdig. Thi at have nydt anerkendt Fattighjælp er ogsaa et lovtæknisk Forhold foruden at være en egentlig Tilstand, hvorunder man har befundet sig. Jeg har netop for nylig set et Tilfælde, hvor Københavns Magistrat har maattet forespørge om, hvorledes den skulde stille sig i en bestemt Alderdomsunderstøttelsessag. En gammel Mand, hvis Vilkaar for Øjeblikket synes at være meget ringe, fyldte for nylig 60 Aar. Da han begærer Alderdomsunderstøttelse, viser det sig, at han for 4½ Aar siden en Dag er faldet syg om paa Gaden og blevet bragt til Hospitalet. Jeg kan nu ikke angive aldeles nøjagtigt, hvad det var, han modtog en Ydelse af 2 Kr. for; nogle siger, det var for Kørselen

til Hospitalet, andre, at det var for noget Mad, som han i Øjeblikket trængte til. Derefter blev han plejet paa Hospitalet, hvilket ikke er Fattighjælp, men i det Øjeblik, Alderdomsunderstøttelsesbegæringen indtræffer, viser det sig, at han, hvis Skyldforhold til Samfundet iøvrigt er ganske blankt, hvis Bog ikke har nogen Post, der viser hans Tilknytning til Fattigvæsenet, har disse 2 Kr.'s oppebaaren Fattighjælp.

Det er jo absurd, om noget saadant skulde udelukke vedkommende fra Alderdomsunderstøttelse. Jeg ved ogsaa, at det slet ikke er saadanne Tilfælde, det ærede Medlem fra Aalborg Amt sigter til, jeg har kun, fordi jeg lige i disse Dage har mødt dette Tilfælde, nævnt det her for at illustrere, at Fattighjælp er et teknisk Begreb. Den vedkommende i dette Tilfælde bliver nok hjulpet til sin Ret.

Hvis man gennem denne Lov eller paa et senere Tidspunkt skulde naa hen til de Idealer, som mange af Talerne i Dag uden Partiforskel har gjort sig til Talsmænd for, en højere fast Takst, en fuldkommen Ret — det ærede Medlem fra Aalborg sagde Ret for alle —, hvis man naar hen mod Tilstande, hvor man har realiseret de i Landstingsmand Steinøkes Værk nedlagte Ideer, ja, saa vil det maaske være fuldt berettiget at optage til Overvejelse, om ikke Betingelserne for at naa denne Ret bør skærpes. Hvorvidt man skal sætte 3 eller 5 Aar, er altsaa et Spørgsmaal, som Udvalget i høj Grad vil kunne drøfte og overveje.

Jeg sagde, at kun eet æret Medlem har vendt sig imod denne Lov, det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen). Det ærede Medlems Tale var, forekommer det mig, en typisk Tale, en af dem, man hører, naar der gøres Forsøg paa at tilvejebringe et Grundlag for en stor social Reform, en af dem, hvor man under Udtryk af den stærkeste Medfølelse med dem, Reformen skal komme til gode — det ærede Medlem talte om de fattige saa medfølende, aa, saa medfølende —, gør alt, hvad man formaar, for at lægge Hindringer i Vejen for Reformens Gennemførelse. Det ærede Medlem var en afgjort Modstander af hele dette Lovforslag, og naar han havde sagt, at de fattigste skulde hjælpes, tilføjede han en Bemærkning, som viste, at han ikke vilde hjælpe dem. Det ærede Medlem vendte sig ganske særlig stærkt mod de Bestemmelser i Lovforslaget, som siger, at man skal kunne oppebære denne Aldersrente, ogsaa naar man har opsparet en Kapital. Men det ærede Medlem søgte her at slaa paa Streng, som han mente skulde klinge